

MARTINE GOSSELINK

De nacht
van de
gestolen
schilderijen

≧ MISSIE MAURITSHUIS ≦

Met illustraties van Jeska Verstegen

RUBINSTEIN

Hoofdstuk 1

LANG WEEKEND

Het is vrijdagmiddag. Het laatste lesuur van de week: nog even en het is weekend. Het is onrustig in het klaslokaal van 2B. Een boek valt op de grond, stoelen schuiven en de deur naar de gang knalt tegen de prullenbak. Het is Mora, die de klas uit stuift om haar jas te pakken. Ze heeft toestemming gekregen om eerder weg te gaan omdat ze met haar ouders en familie een paar dagen gaat skiën. De lerares geschiedenis, Fien Stekelenburgh, lijkt een beetje afwezig. Ze slaat het boek op haar bureau dicht en stopt het in haar tas, maar als ze op de klok ziet dat het nog geen tijd is haalt ze het weer tevoorschijn. Haar ogen dwalen af naar het raam. Dan is ze opeens weer bij de les.

‘Kijk, jongens! Het sneeuwt,’ zegt ze tegen de klas.

Opeens is het rustig. De jongens en meisjes kijken naar buiten. Dikke sneeuwvlokken dwarrelen uit de grijze lucht. Kinderen staan op en lopen naar het raam. Ze kijken met open mond, want het is jaren geleden dat er voor het laatst sneeuw is gevallen.

‘Het blijft liggen!’ roept Maud. ‘Kijk mevrouw, straks wordt het weer net zo mooi als vijf jaar geleden!’

‘We gaan het zien,’ zegt mevrouw Stekelenburgh lachend. ‘Nou, dat wordt een fijn weekend voor jullie allemaal! Vergeet niet: maandag is

vrij en dinsdag is er een studiedag, dus dan hebben jullie ook vrij. Maar er is helaas, helaas, ook minder goed nieuws: woensdag moeten jullie allemaal je werkstuk inleveren. Als jullie vragen hebben kunnen jullie die nu stellen, we hebben nog een kwartier.'

Maar niemand is nog met zijn aandacht bij de les. De kinderen lachen, wijzen en roepen. De stoep is al helemaal wit! Fien Stekelenburgh schudt lachend haar hoofd en stopt het boek weer in haar tas. Iedereen is veel te blij met de sneeuw om nog aan het werkstuk te denken.

De enige die niet blij is, is Mies. Waarom moet Mora nou net dit weekend weg, denkt ze bij zichzelf. Ze was het totaal vergeten. Superleuk lang weekend, duizend plannen had ze gemaakt. Samen naar de film, samen hun favoriete kaneelcake bakken, samen logeren en morgen met haar vader een nieuwe winterjas kopen. Eindelijk – de jas die ze nu draagt heeft veel te korte mouwen. Allemaal mooi niet dus. Een lang weekend, helemaal alleen.

'Mies, wat is er?' Mies kijkt op en ziet dat mevrouw Stekelenburgh naast haar staat.

'Niks hoor.'

'Jawel, ik zie het aan je. Wat is er aan de hand?'

'Niks, laat maar.'

De lerares glimlacht vriendelijk en zegt: 'Ik wil weten wat je dwars zit. Vertel.'

'Ik wilde het werkstuk samen met Mora maken, maar nu is ze weg. Dat was ik vergeten. Zonder haar lukt het nooit. Ik kan niet schrijven, ik kan geen dingen bedenken. Mora wel, die heeft altijd meteen ideeën. En ze weet precies hoe het moet en hoe je het nog beter kan maken.'

'Hm, ik begrijp het.'

'Ja, en we zouden naar de film.'

'Maar waarom ga je niet met een andere vriendin?'

'Die heb ik niet echt. Ik heb alleen Mora.'

De bel gaat. Fien Stekelenburgh kijkt om zich heen. De meeste kinderen haasten zich naar de gang. Bij de deur staan nog wat jongens te lachen en te grappen. In de hoek van de klas zit Amin over zijn lesboek gebogen, zoals altijd een van de laatsten. Ze knikt naar hem en kijkt Mies aan. Mies begrijpt de hint. Een werkstuk maken, samen met Amin? Ze trekt haar wenkbrauwen verontwaardigd omhoog, haar mondhoeken

zakken naar beneden.

De lerares leest de boodschap van haar gezicht af. ‘Nou, duidelijk,’ zucht ze. ‘Maar wel jammer. Hij is superslim en weet enorm veel. Als ik jou was zou ik het gewoon proberen. Nou ja, kijk maar. En anders doe je het alleen. Maar dat is minder leuk en meer werk. Heb je al een onderwerp?’

‘Nee,’ mompelt Mies. ‘Ook dat zou ik samen met Mora uitzoeken.’

Mies loopt voorzichtig naar het fietsenhok. Als ze haar schooltas in het krat voorop haar fiets probeert te gooien, glijdt ze bijna uit en valt de tas naast haar op de grond. Ze bukt voorover en raapt hem op. Als ze weer overeind komt, knalt ze met de zijkant van haar hoofd tegen het stuur van een andere fiets. Ze voelt een scherpe pijn, net boven haar oor. Mies laat van schrik de tas los en drukt haar mouw tegen haar hoofd. Bloed. Dan ziet ze dat het handvat van de fiets is afgesleten. Er zit een beetje bloed aan de metalen rand; daar heeft ze zich vast aan gesneden. Voorzichtig voelt ze aan de plek die pijn doet. Gaat dan werkelijk alles mis vandaag?

‘Mies? Ben je oké?’ De stem van Amin. Hij dumpst zijn tas in het krat van de fiets waar ze tegenaan is gestoten.

‘Kon je die roestbak niet ergens anders stallen?’ Het komt er onaardig uit, erger dan ze had bedoeld. Maar Mies zegt geen sorry, daar is ze te chagrijnig voor.

Amin kijkt haar ongerust aan. ‘Oh jee, je bloedt! Loop anders even mee naar mijn huis. Mijn moeder is thuis, ze werkt in de verpleging. We hebben verband en zo.’ Amin raapt haar tas van de grond en zet hem naast zijn eigen tas in de krat.

Amin woont vlakbij school, weet Mies. Misschien geen slecht idee om met hem mee te gaan.

‘Oké,’ zegt ze, en ze trekt haar fiets uit het rek. Met één hand pakt ze haar stuur, de andere houdt ze tegen de zijkant van haar hoofd. Zo loopt ze met Amin mee. Zwijgend. Ze hebben nooit eerder met elkaar gepraat, terwijl ze toch al een tijd in dezelfde klas zitten.

Hoofdstuk 2

EEN FLINKE WOND

Amin zet zijn fiets tegen de muur van zijn huis. ‘Zet die van jou er maar tegenaan.’

Hij zoekt in zijn tas naar de sleutels. Mies staat er een beetje verloren bij. De mouw van haar jas zit vol bloed, haar haar kleeft tegen haar voorhoofd. Terwijl Amin zoekt, gaat de voordeur open. Een lang meisje staat op de drempel.

‘Hé slome!’

‘Hé sliert.’

‘Is dit je nieuwe vriendin?’

‘Let niet op haar,’ zegt Amin tegen Mies en hij rolt met zijn ogen.

‘Het is mijn zus, die altijd denkt dat ze grappig is.’

Het lange meisje draait zich om en loopt de trap op naar boven. Mies loopt achter Amin aan de keuken in, waar het naar warme amandelen ruikt. Zijn ouders zitten aan tafel.

‘Dag A... ojee, bloed! Wat is er gebeurd?’ zegt Amins moeder.

‘Mies heeft haar hoofd gestoten aan het stuur van mijn fiets. Het bloedt flink, maar het is denk ik geen diepe snee.’

‘Ik zie het. Pak jij de verbandtrommel?’ Amins moeder wijst naar een kast.

Haar man laat ondertussen de warme kraan lopen. Hij maakt een doek nat, geeft die aan zijn vrouw en knikt vriendelijk naar Mies.

‘Je bent in goede handen. Mijn vrouw is hoofd verpleging. Doet het pijn?’

‘Een beetje wel,’ zegt Mies. Het klopt en het prikt.’

‘Wil je dat ik je ouders bel?’ vraagt Amins vader.

Mies wil haar hoofd schudden, maar bedenkt op tijd dat dit nu even niet handig is. ‘Ehh, nee, bedankt. Er is niemand thuis. Mijn vader is nog aan het werk.’

Midden op de keukentafel staat een schaal met koekjes. Ze komen net uit de oven en dampen nog na. ‘Neem zoveel als je wilt’, had de moeder van Amin gezegd. Elk koekje heeft een amandel in het midden. De deur gaat open en Sliert komt binnen. Ze pakt een koekje en vraagt met haar mond vol of er thee is. Dan ziet ze de bebloede doek op het aanrecht en de wond aan de zijkant van Mies’ gezicht.

‘Ai, dat is een flinke. Heeft Amin je een klap verkocht?’

‘Haha, Sliert weer. Wat ben je weer grappig, maar niet heus,’ zegt Amin.

De keukendeur gaat weer open. Mies ziet een ander meisje binnenkomen. Ze is net zo lang als Sliert en groet met een vrolijk ‘ha-aa!’

‘Dit is Samira,’ zegt Amin. ‘Ze studeert, ook voor verpleegster.’

Mies ziet dat Samira onderzoekend naar de wond kijkt. Dan schrikt ze van iets harigs dat op haar schoot springt. Sliert probeert de kat te pakken, maar het dier springt snel op tafel, naar de koekjes.

‘Nee, Soefi! Weg jij!’ Maar het is te laat. Eén koekje verdwijnt, samen met de kat, onder de keukentafel.

Het wordt al donker als de vader van Mies haar met de auto komt ophalen. Ze mag niet fietsen van Amins moeder. Te gevaarlijk: het is koud en glad en misschien wordt ze duizelig. Wel heeft ze Mies een hele zak met de lekkere amandelkoekjes mee gegeven. Terwijl de auto voorzichtig door de sneeuw rijdt vertelt Mies hoe ze aan de wond is gekomen. En over Amin, zijn vader en zijn moeder, zijn zussen Samira en Sliert en over de kat die amandelkoekjes lust.

‘Katten lusten geen koekjes,’ zegt haar vader, terwijl hij er nog eentje uit de zak pakt. ‘Maar als het deze koekjes zijn dan geloof ik het. Wat zijn die lekker, zeg. En wat aardig, dat je een zakje meekrijgt. Wat een leuke familie, maar heet dat meisje echt Sliert?’

‘Ik denk het niet pap,’ zegt Mies. ‘Maar ik weet niet hoe ze echt heet.’
Als ze het huis in lopen horen ze een ‘ping’. Het komt uit de oven van het fornuis.

‘Precies op tijd voor de pasta,’ zegt haar vader.

Na het eten drinken ze samen thee en eten ze de laatste amandelkoekjes op. Dan zegt Mies dat ze naar bed wil.

‘Slaap lekker, lieverd,’ zegt haar vader. ‘Als het pijn doet, maak me dan gerust wakker. Maar ik denk dat het wel mee gaat vallen. Ik kom je straks nog even goedenacht wensen.’

Ook Amin gaat slapen. Op weg naar zijn kamer ziet hij in de gang de tas van Mies liggen. Die neemt hij mee; hij zal haar even appen dat ze haar tas vergeten is. Of zit haar mobiel ook nog in haar tas? Hij gaat op zijn bed zitten en maakt de tas open. Hij vindt een etui, een zakmes, een agenda, een halve appel die helemaal bruin is geworden, zakjes van Liga’s en Sultana’s en vooral veel kruimels, heel veel kruimels. Maar geen telefoon. In de klassenapp zoekt hij het nummer van Mies en typt: *je tas ligt nog bij ons*. Bij het tandenpoetsen hoort hij in de badkamer een piepje uit zijn kamer komen. Hij loopt er meteen naar toe, de tandenborstel in zijn mond.

Kom ik morgen halen. Na judo.

Na judo? Amin fronst.

Kan je wel naar judo morgen?

Weet ik niet.

Doet het nog pijn?

Beetje.

Oké. Slaap lekker.

Jij ook.

Als Amin in bed ligt komt zijn moeder hem welterusten wensen. ‘Leuk meisje, die Mies. Is ze verlegen?’

‘Nou, in de klas niet hoor. Mora en Mies, dat heb ik toch weleens verteld? Altijd druk doen en opvallen en altijd alles samen doen. Echt altijd! Net doen of ze megasterren zijn, met hun dansjes en hun moves en hun make-up tips.’

‘Ach lieverd, dat gaat wel over. Jouw zussen waren op die leeftijd precies zo. En kijk ze nu eens!’

‘Maar mam! Hoe kan je dat nou zeggen? Sliert is nog steeds een... een ramp!’

‘Je moet haar niet steeds zo noemen. Je weet hoe vervelend ze dat vindt.’

‘Ze noemt mij Slome. Dat is toch ook niet aardig?’

‘Ja, dat is zo. Dat moet ze ook niet doen. Ga je nu slapen? Morgen moet je naar de garage. Papa wil vroeg beginnen. Hij denkt dat het druk kan worden, met al die sneeuw.’

Als zijn moeder de deur van zijn kamer achter zich dicht doet, knipt Amin het bedlampje weer aan. Hij haalt de agenda van Mies uit haar tas en bladert naar morgen, zaterdag. *Wedstrijd JVDR* leest hij. Verder staat er niets voor het weekend. En voor de dagen erna ook niet. Amin bladert naar het volgende weekend. Daar staat *Mama*. Snel doet hij de agenda weer dicht. Hij legt hem naast zijn bed, doet het licht uit en sluit zijn ogen.